



Capitolul 1

Un duo de comedie

Meg și Belch încălcau legea. Meg și Belch. Aducea a comedie cu doi protagoniști. Totuși nu era – de fapt nu era nimic amuzant în a sparge locuința unui pensionar...

Raptor saliva pe ghetetele lui Meg.

– Chiar avem nevoie de potaie?! șuieră ea, ștergându-se pe un strat de flori.

Belch se îndepărtă de fereastră. Ochii lui mici și rotunzi luceau de sub șuvițele întinse cu gel.

– Ia ascultă, Finn! mârâi el. Raptor nu-i potaie, ci de rasă pură, cu pedigri!

Meg își dădu ochii peste cap.

Belch se apucă iar să forțeze fereastra, înfigând vârful șurubelniței între rama și pervazul geamului.

Pentru a mia oară, Meg Finn se întrebă ce Dumnezeu caută acolo. Cum de ajunsese atât de departe – să se furișeze în garsoniera unui bătrân, cu un neisprăvit ca Belch Brennan? Propria imagine o fixa acuzator din

geam. Pentru o fracțiune de secundă, i se păru că-și vede mama. Avea aceiași ochi mari, albaștri, același păr blond împletit, până și aceleași riduri încruntate între sprâncene. Ce ar crede ea despre această ultimă ispravă a fiicei sale? Roșind până la urechi, Meg intui răspunsul.

Rama ferestrei scrâșni.

– Am reușit! spuse printre dinți Belch. Să mergem!

Raptor se cățăără, strecurându-se în întuneric. El era cercetașul, trimis la înaintare să detecteze inamicii. Ordinele erau clare: „Mușcă orice!” Dacă striga, era dușman.

Pitbulul, nici pe departe un câine dibaci, reuși să se lovească de toate obiectele de mobilier din casă.

– De ce nu sunăm pur și simplu la ușă?! suspină Meg.

– Of, încetează odată cu văicăreala, Finn! răspunse Belch. Oricum moșu' Lowrie e surd ca o bute. Am putea la fel de bine să aprindem un foc de artificii chiar aici, că el tot nu s-ar opri din sforăit!

Belch își săltă stratul voluminos de grăsime deasupra pervazului, moment în care pântecul său lăsat ieși neaș la iveală. Meg se cutremură. Era dezgustător.

Fața tovarășului său apărură din întuneric.

– Vii, Finn?

Meg ezita. Acum era acum – granița dintre bine și rău. Hotărârea îi aparținea într-un tot.

– Deci? Doar nu te gândești să dai bir cu fugiții acum, nu?

– Nu mi-e frică de nimic, Belch Brennan! se burzu-lui ea.

– Dovedește! chicoti Belch malițios.

O manipula, și ea știa asta. Totuși, Meg Finn nu a putut rezista niciodată în fața unei provocări. Sprijinindu-și palmele de pervaz, se avântă în încăpere fără să stea pe gânduri.

– Așa se intră, nătângule! rosti ea afectat.

Remarca ar fi putut s-o coste, însă Belch nu era dispus să-și piardă vremea contrându-se cu ea, mai ales că aveau de dus un jaf la bun sfârșit. Din fericire, bietul de el nu se putea lăuda cu o memorie de elefant, și, cu puțin noroc, avea să dea uitării totul până la terminarea isprăvii.

Aerul din cameră era stătut și mirosea a medicamente. Lui Meg îi amintea de noaptea petrecută în fața camerei de spital a mamei sale. În plus, mirosul o făcu încă o dată să privească totul cu o oarecare strângere de inimă. Cum putea să facă una ca asta? Să fure tocmai de la un pensionar lipsit de apărare?...

Putea, pentru că avea nevoie de bani ca să fugă cât mai departe; ca să scape de Franco pentru totdeauna; să se urce în feribotul cu destinația Fishguard și să nu se mai întoarcă niciodată înapoi. „Gândește-te la feribot! își spuse. Gândește-te la evadare! Fă rost de bani, fie ce-o fi!”

Oriunde te uita, numai lucruri de bătrân. Peste tot – cutii cu pastile și flacoane cu remedii pentru răceală, lip-site de valoare. Belch avu grijă totuși să și le îndese în buzunare.

– Ar putea fi pastile pentru inimă, Belch! șopti Meg. Bătrânul nostru ar putea face un atac de cord văzând

că a fost jefuit, iar asta te-ar transforma negreșit într-un criminal!

– Și ce dacă? ridică acesta din umeri. Un ursuz mai puțin pe fața pământului. Mare brânză! Totuși, nu văd de ce te plângi, având în vedere că și tu ești, vrei nu vrei, complice.

Meg vru să riposteze, dar nu putu. Avea dreptate. Era părtașă la orice avea să se întâmple acolo în acea seară.

– Așa că lasă văicăreala și caută în dulap! Sigur are bani pe undeva neisprăvitul ăsta bătrân! Toți ursuzii au. Trebuie să îi lase cuiva!

O altă sclipire de inteligență din partea lui Belch. Mâna lui Meg stăruia asupra mânerului dulapului vechi. Se îndemnă să îl deschidă. Să îl deschidă și să suporte consecințele. Degetele ezitau, înghețate de teamă și de rușine. Pe rafturi erau înșirate fotografii vechi. Ochi îngălbeniți de timp o priveau acuzator... Nu putea. Meg Finn avea mult curaj, dar nu era rea.

Belch o dădu la o parte, împungând-o cu cotul.

– Papă-lapte! bodogăni el plin de dispreț.

Atunci se aprinse lumina. Bătrânul Lowrie McCall stătea pe scări, fluturând o pușcă veche. De bună seamă, nu era atât de surd pe cât îl socotise Belch.

– Ce faceți voi aici? întrebă el iritat, cu o voce grea de somn.

De fapt, era o întrebare prostească. Doi intruși, în toiul nopții, băgați până-n gât în lucrurile lui. Ce credea el că fac?!

Lowrie armă pușca cu degetul mare.

– Deci? V-am întrebat ceva!

Lista cu dorințe

Belch râgâi, așa cum făcea de obicei, de unde și numele.¹

– Îți spargem casa, ursuzule! Ție ce ți se pare că facem?

Bătrânul coborî scările, încruntându-se.

– De fapt, grăsuțule, exact asta mi se pare că faceți. Acum ia-ți labele de pe dulap, până nu-ți împrăștii creierii!

Meg se uită chiorâș. Situația semăna cu o fază de la televizor – unul dintre acele show-uri americane cu polițiști care au părul prins în coadă. Dacă aveau să respecte scenariul, atunci Belch ar fi făcut un gest stupid, iar moșul i-ar fi împușcat pe amândoi.

Dar nu a fost așa. Nici pe departe. Ce s-a întâmplat a fost că Raptor a recunoscut inamicul și s-a repezit la piciorul gol care ieșea de sub tivul halatului de casă. Pitbulul și-a încleștat fălcile în pulpa lui Lowrie, până când tendoanele au început să scrâșnească și să crape. Atunci bătrânul începu să urle din toți rărunchii, lovind câinele cu patul de lemn al puștii. Ar fi putut însă la fel de bine să încerce să doboare un bloc de ciment; de îndată ce Raptor înhăța ceva, nu îi mai dădea drumul decât dacă murea sau dacă îi comanda Belch.

Meg țopăia de jur împrejur, frenetic.

– Spune-i să-i dea drumul, Belch! Spune-i!

– Nu-i nici o grabă, trebuie să-și învețe lecția înainte să mai îndrepte pușca spre mine.

– Ia-l pe Raptor de pe el, Belch! țipă Meg, înșfăcând pușca din mâinile lui Lowrie.

¹ To belch – a râgâi (în engl.) (n.tr.)

Belch se uită chiorăș. Prostuța de ea plângea – se smiorcăia ca o fetiță. Și avea arma îndreptată spre Raptor.

– Las-o baltă, Finn!

Aproape că-l făcea să râdă. Oare chiar nu știa nimic despre puști?!

– Potolește-l! Te avertizez!

– E o pușcă, nătângo! Tragi de acolo și îi zbori creierii nu doar câinelui, ci și moșului! spuse Belch ca pentru un țânc.

– Nu-mi pasă, cel puțin o să moară repede. Număr până la trei, Brennan, având în vedere că tu nu știi nici până la cinci!

Belch ezita. Nu era obișnuit să gândească repede.

– Unu...

Oare chiar avea s-o facă? Puțin probabil – era prea moale.

– Doi...

Totuși, având în vedere ce-i făcuse tatălui ei vitreg, Franco... Plus că era femeie. Cine poate ști ce e-n mintea lor?

– Tr...

– Bine, fie!

Era mai bine să nu riște, pentru că oricum va avea destule ocazii să se răzbune mai târziu.

– Raptor, cuminte!

Cățelul mârâia arătându-și colții, nevrând să renunțe la prada care se zvârcolea.

– Am spus „cuminte“!

Atunci câinele se făcu mic de frică, scuipe rămașițele pulpei lui Lowrie și se ghemui la picioarele stăpânului.

Meg veni într-un suflet lângă bătrân. McCall, cuprins de spasme, stătea întins pe linoleum, cu sângele șiroindu-i din rana deschisă. În balta roșie de pe jos se întrezărea ceva. Spre oroarea ei, Meg zări un os.

– Ce-am făcut? rosti ea printre suspine. Ce-am făcut?!...

Belch nu era deloc afectat de situație.

– Și ce? Un ramolit care dă ortul popii mai devreme.

Mare brânză!

– Trebuie să chemăm salvarea, Belch! Imediat! spuse Meg ștergându-și lacrimile.

– Nu se poate, Finn! dezaproabă Belch. E prea târziu să mai dăm înapoi!

– Vă rog! mormăi McCall, în timp ce privirea i se încețoșa.

Meg îndreptă arma spre Belch spunând:

– Pleacă! Hai!

– Nici vorbă, Meg!

– O să iau întreaga vină asupra mea! Tu du-te!

– Sigur. Și să le spui polițiștilor că tu l-ai mușcat pe moș de picior. Cu siguranță te vor crede! se răsti Belch.

Avea dreptate. Nu era polițist în oraș care să nu-i cunoască pe Belch și potaia lui. Nu era cale de scăpare. Pentru prima oară în viața ei, Meg nu putea ieși din încurcătură doar cu vorba bună.

Și lucrurile tocmai erau pe cale să se înrăutățească. Belch profită de consternarea tovarășei lui și-i înșfăcă arma. Un rânjet bolnav îi cuprinse fața, dezvelind o pereche de dinți galbeni.

– Îndrepti arma spre mine, hm? spuse el.

– Sângerează rău, Belch. Poate chiar să moară! șopti Meg în timp ce o podidea plânsul.

– Și ce dacă? Acum trebuie să mă ocup de tine! zise el, pironind-o cu privirea.

– Belch, cheamă salv...!

– E în joc reputația mea. Dacă ar ști vreunul dintre amicii mei că o fată m-a amenințat cu arma și că e încă în viață...

Meg îl cunoștea bine. Urma să îi țină un discurs lung, așa cum credea el că fac bărbații de ispravă. Până la terminarea acestuia avea să fie atât de agitat, că nu mai știa la ce să te aștepti din partea lui. Iar Meg se hotărî să nu aștepte destul de mult ca să afle pe pielea ei. Se întoarse brusc și o zbughi afară prin fereastra deschisă.

Belch făcu semn cu capul spre câine, zicând:

– Șo pe ea, băiete! Prinde-o!

Raptor se linse pe bot și o luă la fugă, în timp ce stăpânul său nu avea nici un motiv să se grăbească – nimeni nu scăpase vreodată din ghearele potăii. Belch se așeză apoi la căpătâiul bătrânului care se stingeau ușor-ușor și îi spuse:

– Să nu pleci nicăieri, Lowrie! Mă întorc imediat.

Bătrânul nu scoase nici un sunet.

În tentativa ei de a scăpa, Meg urzise un plan. Avea să fugă până la prima casă cu lumina aprinsă și să bată cu putere la ușă. Acum știa că ar fi preferat să aibă de-a face cu poliștii decât să-l lase pe bătrânul Lowrie să moară. Cu toate astea, ea făcuse o greșală, și încă una fatală. În toată agitația, cotise la dreapta în loc s-o apuce la stânga. Stânga dădea în curtea centralei telefonice la

care erau conectate toate garsonierele din zonă – salvare! Dreapta ducea către administrația centralei, la antena și rezervorul de combustibil al acesteia – fundătură.

Raptor apărui în viteză de după colț, arătându-și colții în timp ce scotea aburi pe nări. Se pironise în calea ei, blocând drumul spre administrația centralei.

– Marș! spuse Meg cu inima strânsă. Acasă, băiete!

Dacă ar fi putut să rădă pe înfundate, câinele ar fi făcut-o. Nu era chip ca fata să poată trece de el.

• Umbra lui Belch apărui din întuneric.

– Ești o delincventă de doi bani, Finn! Te îndrepti direct către o fundătură.

Țevile puștii se iviră din întuneric, ca o pereche de ochi negri...

– Belch, pentru numele lui Dumnezeu, cheamă o salvare! Încă nu e prea târziu...

– Mă tem că e. Cel puțin, în ceea ce te privește.

Meg simțea la spate forma curbată a rezervorului de combustibil. Înnăditura sudată a acestuia îi atingeau șira spinării. Nu era cale de ieșire. Pușca se roti, țintind-o.

– Termină, Belch! Nu e amuzant!

– Nu râd, Finn!

Într-adevăr, nu râdea.

– N-o să mă împuști, așa că lovește-mă de câteva ori și cu asta, basta.

Belch ridică din umeri.

– Nu am de ales. Tu n-ai motive de-ngrijorare – ești doar o copilă. Eu însă am 16 ani și sunt responsabil de faptele mele, iar asta înseamnă închisoare. În plus, sunt convins c-ai să ciripești.